

תזריע חכ"ב שיחה ב'

עצם דיבור לשון הרע גם ללא כוונה הוא חטא. וזה מתאים לפירוש אדמו"ר הזקן – ש"אדם" הוא שם המעלה (כי המדובר כאן הוא בנוגע לאדם השלם - כמו מרים - שאינו מדבר מצד הרע שבו).

על הפסוק (יג, ב) "אדם כי יהיה בעור בשרו", מפרש אדמו"ר הזקן ש"אדם" הוא שם המעלה ונאמר שם "אדם" מפני שהנגעים שייכים רק באדם שכל הפנימיות שלו הוא כדבעי והרע הוא שבו הוא רק ענין חיצוני. וצריך להבין איך מתאים ביאור זה לביאור הרמב"ם (הלכות טומאת צרעת ז, ג) שהנגעים באים מצד לשון הרע?

ויובן בהקדים הביאור ברמב"ם שם, שמאריך בנוגע ללשון הרע ואומר שלשון הרע היא "שיחת הרשעים" ומזה באים לכפירה בעיקר. וצריך להבין מדוע אינו מביא את המבואר בהלכות דעות ש"כל המספר בלשון הרע כאילו כופר בעיקר", ולא רק שמשיחת הרשעים באים אחר כך לכפירה? ו"שיחת הרשעים" מאן דכר שמיה?

והביאור: שבלשון הרע ישנם ב' ענינים: (א) הרע שבאדם – ופרט זה נתבאר בהלכות דעות. (ב) ועצם הדיבור גם ללא כוונה, ועל זה מדבר בהלכה זו, שלכן אומר התבוננו מה אירע למרים, שמרים לא דיברה באחיה מתוך כוונה לגנותו, ואעפ"כ היה זה חטא.

ולכן מאריך בנוגע ל"שיחת הרשעים" כי החיסרון הוא באי הזהירות בדיבור כראוי, שמזה יכול להיות אחר כך כפירה.

ועל פי זה יובן שפירוש זה מתאים לפירוש אדמו"ר הזקן כי המדובר כאן הוא בנוגע לאדם השלם (כמו מרים) שאינו מדבר מצד הרע שבו.

ועל פי זה יובן מדוע הטהרה צריכה להיות על ידי כהן דוקא והאדם אינו יכול לברר את הצרעת בעצמו – אף שכבר ברר את כל פנימיותו - והוא, מפני שדיבור זה בא מרע הנעלם, ודוקא הכהן, בחינת חסד עילאה, יכול להמשיך, על ידי אמירת "טהור", אור עליון ביותר שמברר את הרע הנעלם.